

သော်ဝင်

(လွိုင်ကော်)

အဆိုးနှင့် ငွေရောင်းအချွတ်

အပါအဝင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

အမှာ စာ
ညီငယ် ဆရာသော်ဇင်(လွိုင်ကော်)အတွက် အမှာ စာ

ကျွန်တော့်ကလောင်နာမည်နဲ့ လိပ်စာတပ်ထားတဲ့ ပါဆယ်အထုပ် နှစ်ထုပ် စာတိုက်ကနေပြီး ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ညီငယ်ဆရာသော်ဇင် (လွိုင်ကော်)တစ်ယောက် လွိုင်ကော်မြို့ကနေပြီး တကူးတက လှမ်းပို့လိုက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံမှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသား သူ့ရဲ့ စာမူတွေပါ။

ရသစာပေနယ်မှာ သူ့ထက်အရင် နေရာကလေးတစ်နေရာ ရခဲ့တဲ့ စာပေအစ်ကိုတစ်ယောက် ကို လေးစားအားကျတဲ့ အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုဖြစ်တဲ့ “အဘိုးနှင့်ငွေရောင်အဇ္ဈတ္တ နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု”မှာ အမှာ စာရေးပေးပါ ဆိုလာပြန်တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းကျိန်းရ တာအမှန်ပါ။ ခေါင်းကျိန်းတယ်ဆိုတာက စာရေးသက် ခုနှစ်နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှာ စာ မရေးပေးခဲ့ဖူးလို့ ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သော်ဇင် (လွိုင်ကော်)ကို လေးစားတာရော၊ အားနာတာပါ ပေါင်းစပ်ပြီး သူပို့လာတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို တစ်ပုဒ်ချင်းဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ပြောစရာလေးတွေ ရှိလာတဲ့ အတွက် ဒီအမှာ စာကို ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သော်ဇင် (လွိုင်ကော်) ဆိုတဲ့ ကလောင်တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော် စတင်သတိထားမိခဲ့တာ ဟာ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်တဲ့

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်ပြန်ကြားချက်တွေဆီကပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်စာမျက်နှာမှာ ဖော်ပြတဲ့ အဘိုးနှင့် ငွေရောင် အဇ္ဈတ္တ ဝတ္ထုတိုကလေးကို ဖိတ်မိတဲ့ အခါမှာ တော့ သော်ဇင် (လွိုင်ကော်)ရဲ့ အရေးအသား၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းမှုနဲ့ ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကို ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။ ဘဦး အမည် သားဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုကြောင့် စိတ်ဝေဒနာရှင် ဘဝကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားရှာတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို စာဖတ်သူစိတ်ဝင်စားလာအောင် စကားပြေအရေးအသား ကောင်းကောင်း နဲ့ တင်ပြသွားခဲ့တာပါ။ ခေတ်ကာလ အခြေအနေအရ ဘဦးလို သားတွေအများကြီး ရှိနေသေးတာကို စိတ်အလိုမကျဖြစ်ရင်း မိအို ဖအိုတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ အမှတ် တရပါ။

နောက်တစ်ခါ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်စာမျက်နှာဒုတိယ အကြိမ် ဖော်ပြခံရတဲ့ လွဲမှားခြင်းနိယာမ ဝတ္ထုတိုကိုလည်း ထူးခြားတဲ့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ထပ်ဖတ်ရပြန်ပါတယ်။ ဖရဲသီးစိတ်ရောင်းရင်း ဝမ်းရေးကျောင်းရတဲ့ မိန်းမလျှာကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ။ သူ ကျင်လည်နေရတဲ့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လူတစ်ချို့နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ခက်ခဲရပုံ၊ ဇာတ်တူသားမှ စားချင်တဲ့ အရက်သမားအုပ်စုရဲ့ တဏှာရမ္မက်မီးတွေကို ထင်သာ၊ မြင်သာ ရင်နင့်စရာကောင်းအောင် ရေးပြနိုင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ ဆန်းသစ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုရဲ့ တင်ပြပုံပါ။ အဲဒီဝတ္ထုကို နှစ်ပုဒ်စလုံး ဒီစုစည်းမှုမှာ ပြန်ပါလာတော့ ထပ်ဖတ်ဖြစ်ရင်း ထပ်ကြိုက်ရတာပါပဲ။

မစိန်ရီ ပုစွန်မမြူးပါ ဝတ္ထုတိုကတော့ ကျောက်တူးသမား ကိုကျောမောင်ရဲ့ ဇနီး၊ လောင်းကစားစွဲနေတဲ့ မစိန်ရီရဲ့ အကျင့်စရိုက် အပြုအမူတွေကို ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်စွာနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဒေသ အခေါ်

အဝေါ်၊ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ဒေသအစားအသောက်တချို့ကို ထည့်သွင်း
ရေးဖွဲ့ ထားတာက စာဖတ်သူကို ရသတစ်မျိုးပေးစေမှာ မလွဲပါဘူး။ ဒီဝတ္ထုတိုမှာ လည်း တင်ပြပုံထူးခြားနေတာကို သတိထားဖြစ်ပါတယ်။

လက်လီလက်ကားဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကတော့ ခေတ်ပြိုင်ခံစားချက်အား
အကောင်းဆုံးလို့ ပြောရမှာ ပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါး လက်လီရောင်းတဲ့ ပထွေးဖိုးစိန်၊ မယားဖြစ်သူ မကြည်ဝင်း၊ မယားပါသား ဖိုးနီတို့ ရဲ့ မိသားစုအရှုပ်အထွေး ကိစ္စတွေကို ရပ်ကွက်ထဲက လူနေမှုစနစ်၊ လူနေမှုစရိုက်တွေနဲ့ သိုင်း ဝိုင်း၊ ရေးဖွဲ့ တင်ပြထားတာပါ။

“အကြည်ရာ နင့်ကို ငါ ငရဲကျခံပြီး ကြိုက်ခဲ့ရတာပါ”ဆိုတဲ့ ရီတိတိ၊ ထွေတေ့တေ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မကြည်ဝင်းဆိုသူကို မုဆိုးမဘဝရောက်မှ အရယူနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုဖိုးစိန်တို့လို မူးယစ်ဆေးလက် လီရောင်းသူတွေ ထောင်ကျ၊ လိုင်းကြေးပေးထားပုံရတဲ့ လက်ကားဒိုင်ကြီးတွေ ကောင်းစားအဆင်ပြေနေတာတွေကို သော်ဇင် (လွိုင်ကော်) က အရေးအသား ကောင်းကောင်း နဲ့ ဖော်ထုတ်ပြသွားတာပါ။ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့၊ ဖြတ်သန်းနေဆဲ ဥပဒေမဲ့ကိစ္စတွေကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

တောင်ခိုးတွေနဲ့ ဝေ ဝတ္ထုကတော့ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားမိသားစု တစ်စုရဲ့ အတွင်းရေးနဲ့ မေတ္တာတရားကို ဖွင့်ပြချင်ပုံ ရပါတယ်။ သား၊ ချွေးမ၊ မိခင်တို့ ကြားက ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာတရားတို့ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ပြဿနာနုနုကလေးတွေကို စာဖတ်သူ မချင့်မရဲဖြစ်အောင် ရေးပြနိုင်ခဲ့ပြီး အဆုံးသတ်မှာ တော့ စာဖတ်သူအများ စုအကြိုက် ကြည်နူးစရာလေးတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းပေးထားပါတယ်။

သော်ဇင် (လွိုင်ကော်)ရဲ့ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုမှာ အရေးအသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြောပါဆိုရင် ကာလာဘလိုင်းရဲ့ လိပ်ပြာကြယ် ဝတ္ထုကို ပြောရမှာ ပါ။ ဇာတ်လမ်းက ထူးခြားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာမိန်းမသားပီသစေချင်တဲ့ မိခင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်က လွတ်မြောက်လာတဲ့ ခေတ်သမီးပျိုတစ်ယောက် ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲ မျောပါသွားပြီး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရပုံကို အတွေးအခေါ်ကောင်းကောင်း ၊ ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းတဲ့ အရေးအသားတွေကြောင့် ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်က ထူးခြားပြီး ကြွတက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အတော်ထူးခြားတဲ့ အရေးအသားမို့ နှစ်သက်တာပါ။

အရေးအသားကောင်းကောင်း နဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ကို လာထိတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကတော့ ရင်လွဲမိုး၊ အငွေ့ပျံမျက်နှာ၊ အနက်ရောင်ဘဝတစ်ခုရဲ့ အခန်းတစ်၊ ညအမှောင်ယံထဲမှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ရဲ့ ရှေးဘုန်းကံရယ် တို့ ပါပဲ။ ဝတ္ထုအားလုံးကောင်းပါတယ်လို့ တော့ မြှောက်ပင့်ပြီး မပြောချင်ပါဘူး။ လိုအပ်ချက် အနည်းငယ်ရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေလည်း ပါပါတယ်။ ခံစားချက် အားကောင်းရင် ကောင်းသလို သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေက ပီပြင်နေကြတာ များ ပါတယ်။

ညီငယ် သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)ရေ။ အမှာ စာက ဝေဖန်စာဖြစ်သွားမှာ စိုးတဲ့ အတွက် ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ကျေနပ်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံရင်း မြန်မာ့ရသစာပေလောကမှာ ရှင်သန်တောက်ပလာဦးမယ့် လက်ရှိကလောင်တစ်ချောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။ အတွေးအခေါ် အရေးအသား ကောင်းကောင်း နဲ့ တင်ပြပုံဆန်းသစ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုကောင်းတွေ ဆက်လက်ဖန်တီးပါဦးလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။

ထွန်းတောက်ထွဋ်(သန့်ရာ)

*

“ဇာတ်ပန္နက်ရိုက်တဲ့ စာ”

ဇာတ်သတင်းတို့ တွင် ပြဇာတ်ပြီးတော့ နှစ်ပါးသွားလာသည် ။ နှစ်ပါးသွားပြီးသည် နှင့် နောက်ပိုင်း ဇာတ်တော်ကြီး စတော့သည် ။ ဇာတ်တော်ကြီးမစခင် ထွက်မည့်ဇာတ်တော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်ယောက်က ထွက်ပြီး တင်ဆက်ကပြမည့် ဇာတ်တော်ကြီး၏ ဖြတ်တည်လာသောစစ်မြစ် အတိတ်အကြောင်းများ နှင့် ဇာတ်ကောင်များကို မိတ်ဆက်ပေးရ၏။ ထိုမိတ်ဆက်စကားကို ဇာတ်ပန္နက်ရိုက်သည် ဟု ခေါ်လေသည် ။ မိမိ၏ စာသည် လည်း ကပြမည့် သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)၏ ပင်မ ဇာတ်တော်ကြီးကို ရှေ့မှ ထွက်၍ ဇာတ်ပန္နက်ရိုက်ခြင်းနှင့် ဆင်တူနေသောကြောင့် ဇာတ်ပန္နက်ရိုက်ခြင်းဟု ခေါင်းစဉ်တပ်မိသည် ။

မိမိသည် စာရေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ အတိအကျပြောရလျှင် ဝတ္ထုတိုရေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ထိုထက် ပိုတိကျအောင်ပြောရလျှင် မိမိစိတ်ထဲတွင် ခံစားမိသမျှကိုပင် ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် မနည်းကြိုးစားဖန်တီး တင်ပြနေရသော သာမန်စာရေးသူတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုသို့ အသေးစိတ်ပြောရခြင်းမှာ သူတစ်ပါး၏ ဝတ္ထုတိုကို အသည်း၊ ကျောက်ကပ်၊ သွေးကြော၊ ကလီစာဟူ၍ ဂဗဏ္ဍာန် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြတတ်သော စာပေပညာရှင်မဟုတ်ကြောင်းကို ဦးစားပထမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အမှာစာ ဆိုသော်လည်း သော်ဇင် (လွိုင်ကော်)၏ ဝတ္ထုတိုများ နှင့်ပတ်သက်၍ မိတ်ဆက်ခြင်းလောက်သာ တတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ရေးထားသောဝတ္ထုတို

များ နှင့် ပတ်သက်၍ မူ ရေရေရာရာ ဘာမှ ပြောတတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးဝန်ခံလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝါသနာကြောင့် စာအုပ်မှန်သမျှကို အမျိုးအစား မခွဲခြားဘဲ ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ။ ဖတ်ရင်းမှ ပင် တဖြည်းဖြည်း မိမိကိုယ်ကို သတိပြုမိလာခဲ့သည်။ မှာ စာအမျိုးအစားအားလုံးထဲမှ ဝတ္ထုတိုတည်းဟူသော စာပေအမျိုးအစားတစ်ခုကို ရွေးချယ်၍ တိတ်တခိုး မေတ္တာပို့ကာ စွဲလန်းနေမိသည် ဆိုသောအချက်ပင်တည်း။

နောက်ပိုင်း သက်တမ်းကာလများ တွင် တော့ မိမိမေတ္တာရှိသူကို အလေးပေးဂရုပြုတတ်သည့် လူ့သဘာဝအတိုင်း ဝတ္ထုတိုနှင့်ပတ်သက်သမျှတို့ ကို ပိုမိုဂရုစိုက် အချိန်ပေးမိလေသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုကို ချစ်သူကို ချစ်မိသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုရေးသားသူကို လေးစားမိသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုကို ဖက်တွယ်သူများကို ဦးစားပေးပေါင်းသင်းမိသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုကို အလေးထားသူများကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဆွေမျိုးတော်မိသည်။ ။

ထိုဆွေမျိုးအုပ်စုထဲတွင် သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)ဟူသော ဝတ္ထုတိုချစ်သူတစ်ဦးလည်း ပါဝင်လာ ခဲ့သည်။ ။ သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)ဟူသော ကလောင်သည် ပုံနှိပ်စာပေလောကကိုတိုးဝင်ဖို့ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လူချင်း မရင်းနှီးခင်ကတည်းက (အွန်လိုင်းပေါ်တွင်) သတိပြုမိသည်။ ။ မိမိနှင့်ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူနေသူမို့ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွှဲမိကြသည်။ ။

နောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့ ရေးသားဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုတိုများကို အပြန်အလှန်ပေးဖတ်ကြရင်း သတိပြုမိလာသည် ဟု

သူ့ဝတ္ထုများ သည် ဝတ္ထုဖြစ်ရုံရေးသော ဝတ္ထုများ မဟုတ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုင်းတွင် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ပြောစရာတစ်ခုခု ပါနေတတ်ခြင်း

ပင်။ ဝတ္ထုတိုဆိုမှ တော့ ပြောစရာပါမှာ ပေါ့ဟု ကပ် ပြောသူများ အတွက် အနည်းငယ်ရှင်းပါမည်။ ပြောစရာဆိုသည် မှာ ဝတ္ထုတိုင်းသည် စာရေးသူက စာဖတ်သူကို ပြောပြထားခြင်းများ ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြောသည့်အကြောင်းအရာပေါ်မူတည်၍ ဝတ္ထုတို၏ အဆင့်အတန်း ကွဲပြားခြားနားသွားရ၏။

ဥပမာ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုလှကြောင်း ပြောနေသောစကားဝိုင်းနှင့် မိမိတို့ နှင့် မနီးစပ်သော ဘဝတစ်ခုကို ဆွေးနွေးသုံးသပ်ကြည့်နေသော စကားဝိုင်းတို့ နှစ်ခုတွင် နားထောင် သူအဖြစ် ဘယ်စကားဝိုင်း၌ သင် ပါဝင်ချင်ပါသနည်း။

ရသစာပေဟူသည် နားလည်မှု(ဝါ) ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကို မွေးမြူ ပြုစု၊ ပျိုးထောင်ပေးသော စာပေအမျိုးအစားဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်ဘဝမဟုတ်သော လူတန်းစားတို့ ၏ ဘဝနှင့် ခံစားချက်များကို နားလည်ခံစားတတ်လာအောင် ခင်းကျင်းပြသထားသော စာပေဖြစ်သည် ။

ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် လူနာများ ၏ နေ့စဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော်လည်း လူနာတို့ ၏ ဘက်က ခံစားမှုနှင့် အခက်အခဲများကို လျစ်လျူရှုထားတတ်ကြသလို လူနာများ သည် လည်း ဆရာဝန်တို့ ၏ ထိတွေ့ဆက်ဆံရသည့်အခါ ဆရာဝန်တို့ ၏ အခက်အခဲနှင့် စိတ်ခံစားမှုများကို မမြင်တတ်ကြပေ။ ထိုအခါ အမြဲထိစပ်နေသော လူတန်းစားနှစ်ခုတို့ အပြန်အလှန် မကောင်းမြင်ချင်းတည်းဟူသော အကျိုးဆက်ဆိုးများ တို့ ဖြစ်တည်လာရတော့သည် ။

စာရေးသူသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ မဟုတ်သော်လည်း တခြားဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်စားဝင် ခံစား၍ စာဖတ်သူထံတွင် ခင်းကျင်းပြသပြီး အပြန်အလှန်နားလည်အောင်လုပ်ပေးရသော ရှေ့နေ တစ်ဦး(မသိမသာ

လည်း ဖြစ်သည်။ ။

သော်ဇင်၏ “လွဲမှားခြင်းနိယာမ”ဟူသော ဝတ္ထုတွင် ဖရဲသီးစိတ်သည် အခြောက်မလေးတစ်ဦး၏ ဘဝနှင့် စိတ်ခံစားချက်ကို နားလည်ခံစားတတ်အောင် ရှေ့နေလိုက်တင်ပြပေးထားသည်။ သို့သော် ... ခြွင်းချက်အနေနှင့် ပြောရလျှင် ထိုအခြောက်ကလေး၏ စိတ်ခံစားမှုကို ထွက်ပေါက်ရှာဖြေရှင်းသွားသော ဖြေရှင်းပုံဖြေရှင်းနည်းကို ရေးပြသင့်၊ မရေးပြသင့်ဆိုသည် ကတော့ မိမိထက်တတ်ကျွမ်း၍ ဩဇာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များက ခြေခြေမြစ်မြစ် ဆုံးဖြတ်ပြောကြားနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)၏ ဝတ္ထုများကို ကောင်းသည် ဟု ကြော်ငြာစကားမပြောလို။ မိမိ၏ အကြိုက်နှင့် စာဖတ်သူတို့ စိတ်ချင်းထပ်မိချင်မှ ထပ်မိပေလိမ့်မည်။ သေချာခြင်းတစ်ခုကတော့ သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)၏ ဝတ္ထုတိုင်းတွင် ပြောစရာတစ်ခု ပါသည်။ သူပြောချင်သောအကြောင်းအရာတိုင်း တွင် ရည်းစားနဲ့ ကွဲ၍ ခံစားနေရသူတစ်ယောက်က ပြောသည့်စာမျိုး မပါ။ ချစ်သူကို သတိရသဖြင့် ဒိုင်ယာရီကြားထဲက စွယ်တော်ရွက်လေးတွေကို ထုတ်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်မျိုးမပါ။ မိမိမဟုတ်သော ဘဝတစ်ခုခု၏ လေးပင်သော ကိုယ်စားပြုခံစားချက်မျိုးတွေချည်းပင်။ ထိုဘဝများ အတွက် သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)က ရှေ့နေလိုက်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သားဆိုး မွေးမိသောမိဘ၊ အသုံးအဖြုန်းကြမ်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လင်သား၊ ဖောက်ပြန်သောမိခင် ထံတွင် လူဖြစ်ရသော သားတစ်ယောက်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့်မကိုက်ညီသော လစ်ဗင်းတူးဂဲသား မိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နောင်တ၊ သားသမီးအပေါ်တွင် အဆိုးမြင်တတ်သော စိတ်ဝေဒနာရှင်လင်သားတစ်ဦး၏ မိန်းမ၊ ဘဝဝဋ်ကြွေးကြောင့် လုံးရာမှ ပြားနေသူတစ်ဦး၊ ပထွေးနှင့်သား မတည့်သည့်ကြားမှ ရပ်တည်နေရသည့် မုဆိုးမ

တစ်ဦး...

ရှေ့နေလိုက်ပေးသော ဘဝတွေက စုံလှပေသည် ။ သို့သော် လူမှုပတ်ဝန်းကျင် စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်မှ လူများ အတွက် ရှေ့နေလိုက်ထားသော ဝတ္ထုများ မပါပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် စာဖတ်သူတို့ အ ယူလွဲစေမည့် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေသော ရှေ့နေလိုက်မှုများ မပါပါ။

ထိုဘဝပေါင်းများစွာထဲမှ ဘဝတစ်ခုကို စာဖတ်သူက စာနာနားလည်ခံစားပြီး ငဲ့ညှာတတ်သွားပါက သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)အတွက် စာအုပ်ထုတ်ဝေရကျိုးနပ်နေပြီ ဟူသော အားပေးစကားသည် ပင်လျှင်

သက်ဦးမောင်

(လင်းရောင်ခြည်စာပေဝိုင်း)

*

အဘိုးနှင့် ငွေရောင်အဖျတ္တ

အဖိုးနှင့် ငွေရောင်အဖျတ္တ

အဘိုးသည် နွားစားကျက်ကွင်းပြင်တစ်လျှောက် မျှော်ရီငေးနေသည်
။ အဘိုး ငေးနေသည် မှာ မည်မျှကြာပြီမသိ။ အဘိုး၏ မြင်ကွင်းရှေ့ရှိ အ

ဘိုးပိုင်နွားများ ပင် တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ စားကျက်ကွင်းနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်သွားနေသည်။ ခါတိုင်းလို အဘိုးသည် သူ့နွားများ နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ငေါက်ငမ်းမနေတော့ပေ။ အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း ပအိုဝ်လွယ်အိတ်လေးထဲက ပတ္တမြားဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ တွင် တွင် ကြီး ဖွာသည်။ အနားတွင်မူ နဂိုက ဖြူဆွတ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော ရေသန့်ဘူးညိုညစ်ညစ်ထဲက အရည်တွေကိုလည်း တစ်ငုံပြီး တစ်ငုံသာ သောက်နေသည်။ မကြာမီ ထိုရေသန့်ဗူးထဲက အရည်တွေကုန်တော့မည်။ အဘိုးသည် ခုမှ သက်ရှိလူတစ်ယောက်နှယ် လူးလွန့်လာသည်။ အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်း နေလုံးသည် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်တော့မည်ဆိုသည့် အသိကြောင့် ခုမှ နွားများကို ပြန်ကောက်ရန် အဘိုးစဉ်းစားသလား။ လေးဖင့်နေသော လှုပ်ရှားမှုများ နှင့် အဘိုးသည် စားကျက်ကွင်းကို ကျော်ဖြတ်လျက် သူ့ နွားများကို ရှာသည်။ သို့နှင့် ရွာအဝင် မြေနီနီလမ်းသို့ အဘိုး ပြန်လည်ခြေဦးတည့်သည့်အခါ နေသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

(၁)

ငွေဒင်္ဂါးပြားများကို ရေတွက်နေစဉ် အိမ်အောက်ထပ်က ခြေသံကြားသဖြင့် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ လေးကို လှစ်ခနဲပြန်ချည်ကာ ကျွန်းသေတ္တာထဲသို့ မြန်မြန်လေးပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်သည် အမှောင်ထုအားကြီးသော လမိုက်ညတွင် ထင်တိုင်းမပေါက်။ အဘိုးက ခူးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ကုန်းထတော့ ခြေသံသည် အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့တွင် ရပ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ခြေသံရှင်သည် အသံပေး။ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသော အဘိုး၏ စိတ်သည် ဓားရှည်ကို လှမ်းဆွဲ ကိုင်လိုက်သည်။ ။ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ဟုတ်ခနဲ မှုတ်ငြိမ်းလိုက်ပြီး ခြေသံဖွဖွဖြင့် တံခါးမကြီးနား တိုးကပ်သွားသည်။ ။ ယခုအချိန်အထိ ခြေသံရှင်သည် အသံမပေးသေး။ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော အဘိုး၏ အိမ်တွင် သူစိမ်း လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ ။ ထို့အတူ အဘိုးလည်း မည်သူမည်ဝါနည်းဆိုခြင်းထက် အန္တရာယ်လော၊ သူခိုး ဓားပြလောနှင့် တံခါးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။ ။ အဘိုးတံခါးရှေ့သို့ ရောက်ပြီ။ သည် တွင် အနံ့တစ်မျိုးသည် အဘိုးနှာခေါင်းဝသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ။ ချွေးနံ့။ ဟုတ်သည် ထိုချွေးနံ့ကို အဘိုးမှတ်မိသည်။ ။ သို့ဆိုလျှင် တံခါးရှေ့တွင် အသံမပေးဘဲ ရပ်နေသူသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် တံခါးဂျက်ကို ဆွဲချလိုက်တော့ အမှောင်ထဲတွင် ထီးထီး ကြီးရပ်နေသော လူတစ်ယောက်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း နှင့် အဘိုးကပင် မော့ကြည့်လိုက် ရပြီ။

“ဘဦး....ဘဦးလား”

အဘိုး၏ အသံများ လှိုက်တုန်နေသည်။ ။ ပြန် လာပြီပေါ့။ အဘိုးက တံခါးဖွင့်ပြီးသည် နှင့် အိတ်ကပ်ထဲက ဂတ်စ်မီးခြစ်လေးကို ထုတ်ခြစ်လိုက်ပြီး စောစောက ဖယောင်းတိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ ။ ပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ ။ အလင်းသည် ခဏချင်းပင် ထိန်လာသည်။ ။ အဘိုးက နောက်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်။ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာသော ခြေလှမ်းများ သည် တစ်ချိန်တုန်းကလို အသံလုံနေပြန်သည်။ ။ ထို့ အတူ အဘိုးနှင့်ထိုလူသည် လည်း မည်သည့်စကားမှ မပြောပါဘဲ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ။ အဘိုးလက်တွေက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော ရေသန့်ပူးဟောင်းတစ်

လုံးကို လှမ်းဆွဲပြီး

“ရော့ ခေါင်။ အမြည်းတော့ မရှိဘူး”

သံပြတ်ဖြင့် လိုရင်းတိုရှင်းစကားကို အဘိုးပြောတော့ ထိုလူ မော့ကြည့်သည်။ မည်သည့် စကားမျှ မပြော။ ခေါင်ဗူးကို မော့သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကို လက်ဖမိုးနှင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် သုတ်သည်။ ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကို ချသည်။

အဘိုးက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ကမ်းပေးသဖြင့် ထိုလူ လှမ်းယူကာ ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် မီးညှိသည်။ တစ်ချက်ရှိက်ပြီး မီးခိုးငွေ့တွေက မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့ ခေါင်မိုးကိုလွန်ပြီး ကြယ်များကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက် ဟိုကြည့် သည် ကြည့်ပြန်တော့ အဘိုး၏ အိမ်ခေါင်မိုးသည် ကြယ်များ နှင့်လှ နေသည် လား ထိုလူ ဝေခွဲရ ခက်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မှောင်မြဲမှောင်နေသော လမိုက်ညကတော့ တိတ်ဆိတ်မြဲ။

(၂)

နံနက်ခင်းစောစောတွင် ပင် နွားများ တဘူဘူတဘော်ဘော်နှင့် အော်ဟစ်နေချေပြီ။ ကြက်တွန်သံဖြင့် မလင်းသော နံနက်ခင်းများ တွင် နွားအော်သံဖြင့် အဘိုး နိုးတတ်နေခဲ့ပြီ။ အိပ်ယာထ မျက်နှာ သစ်ပြီး မီးမွှေး ရေနွေးအိုး တည်လိုက်သည်။ မီးခိုးတလူလူသည် ထရံပေါက်များမှ တစ်ဆင့် အူထသွားသည်။ ခုတော့ အဘိုးကိုယ်တိုင် ရေနွေးအိုး တည်နေချေပြီ။ သည် လိုဆိုတော့ အဘွားကြီးကို သတိရသည်။ အဘွားကြီးက အဘိုးမထခင် ရေနွေးအိုးတည် ထမင်းချက်ပြီးမှ အဘိုးကို နိုးတတ်သည်။ ပြီးတော့ ငရုပ်သီးထောင်းလေး၊ ဗူးရွက်ကြော်လေးနှင့် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပြီးသည် နှင့် အဘိုးက ခေါင်ဗူးလေးဆွဲပြီး နွားတစ်

သိုက်နှင့် စားကျက်ရှိရာ ထွက်ခွာနေကျ။ ခု အဖွားကြီးမရှိ။

“အဖေ”

အဖေတဲ့ ။ အဘိုးရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည် ။ ထိုကဲ့သို့သော ခေါ်သံသည် ဝေးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ရာသီကို လက်ချိုး ရေတွက်မလား၊ နာရီကို ရေတွက်မလား၊ အဘိုး မမှတ်မိတော့။

“ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ ဘဦး”

အဘိုး နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ပေ။ စကားသံများ ယခင်အတိုင်းပဲ မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေပါ လိမ့်မည်။ မာလက်စနှင့် ဆက်၍ မာနိုင်အောင် အဘိုးကြိုးစားသည် ။

“အဖေ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

အဘိုး ခုမှ နောက်လှည့်ပြီးသည် ။ ဘယ်နှစ်ယောက် မြင်လို့ လဲ ဘဦးဟု မမေး။ အဘိုး အိမ်လေးထဲက အခင်းအကျင်း အပြင်ဆင်က ခုမနက်မှာ ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေခဲ့ပြီး မဟုတ်လားဟု လည်း မမေး။ ဖြေစရာ မလိုလောက်အောင် အဘိုး၏ အဖြစ်ကို အဘိုးအိမ်က ပြောပြနေခဲ့ပြီးသား။ သို့သော်လည်း ဘဦး မေးလာတော့ ဖြေရမည်ပေါ့။

“မွေးကတည်းက တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ မေ့မေ့နေတတ်ကြတာ ငါ အပါအဝင်ပဲကွ။ ခု တော့ ငါ သိသွားပြီ”ပြန်သည် ။

အဘိုး ယူစရာရှိသည် များကို လွယ်အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်သည် ။ အဓိက ခေါင်ဗူးနှင့် ဆေးပေါ့လိပ် ပါဖို့ လိုသည် ။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး နွားခြံကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ နွားများက သူတို့ တွေ ဘယ်ကို သွားရမည်ဆိုသည် ကို သိနေသည့်အလား ဘူဘော်နှင့် တိုးဝှေ့ ထွက်ကုန်ကြသည် ။ အိမ်ကလေးပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘဦးဆိုသူကို

မူ အဘိုးသည် နှုတ်ပင်ဆက်မလာခဲ့။ နံနက်စာဆိုတာကိုလည်း ပြင်ဆင်မပေးခဲ့။ လက်ခြေပါနေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တော့ ခြံထဲဆင်း ဟိုအရွက် သည် အညွန့်ခူးရုံနှင့် ဗိုက်ဖြည့်တတ်ပါလိမ့်မည်။ သည် သို့မှ မလုပ်လျှင် ငတ်ရုံသည် သာ ရှိသည် ကိုလည်း သိမည်ထင်၏။

ရွာထိပ်အရောက် အကြော်ဆိုင်မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော်ဝယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲအထည့် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးကို စမ်းရသေးသည် ။ မနေ့ညက အပြီးအထ ငွေဒင်္ဂါးတွေကို မရေတွက်ခဲ့ရ။ ဘဦးအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အကြောင်းက မည့်သည့်အကြောင်းလဲ မသိရသော်လည်း အဘွားကြီး ရင်မတုန်အောင် အဘိုးထုပ်ပိုးလာခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

(၃)

မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသောတစ်ရက်တွင် အဘိုး ရွာအဝင်နောက်ကျသည် ။ နွားများ ပျောက်နေသဖြင့် ရှာရင်းဖွေရင်းပင် မိုးမိခဲ့ရသည် ။ သည် ကနေ့ မိုးသည် မိုးရေပိုပါသဖြင့် အဘိုးတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိသည် ။ အဘိုးအိမ်ကို ပြန်ရောက်ချိန်တွင် လုံးဝမှောင်သွားချိန်ဖြစ်သွားသည် ။ မိုးသည် မတိတ်သေး။

အိမ်အပေါ်ထက်သို့ တက်လာချိန်တွင် စိတ်ပျက်ဖွယ်မြင်ကွင်းက အဘိုးကို ဆီးကြိုသည် ။

ဖယောင်းတိုင်ရှာပြီး မီးအရင်ထွန်းသည် ။ မိုးရွာလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မည်ကို သိသည် ။ မိုးယိုသဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသော ကြမ်းပြင်သည် ခု မိုးကြောင့် တစ်ပြေးညီစိုစွတ်ကုန်ပြီ။ အဘိုး စိတ်ထဲမသင်္ကာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ စော

စောက မိုးစိုသည့်ကြမ်းပြင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။

ပစ္စည်းများ ရှင်းလင်းနေသည် ။ မိုးယိုသည့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် တိုလီမိုလီပစ္စည်း များ စုပုံထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ထိုပစ္စည်းပုံများ သို့ တိုးကပ်ပြီး အဘိုးကြည့်သည် ။ ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားသောစိတ်သည် ကျွန်းသေတ္တာကို ရှာသည် ။ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှန်လောရှာဖွေသည့် တိုင် ကျွန်းသေတ္တာကို မတွေ့ရ။

“ဘဦး ... ဘဦးများ”

အဘိုး အိမ်ပေါ်ကနေ ကတုန်ကယင်နှင့် ဆင်းသည် ။ ဘဦး ပြန်လာကတည်းက တစ်စုံတစ်ခုအတွက်ဆိုတာ အဘိုး သိနေသည် ။ ဘဦး အိမ်ကထွက်သွားချိန် အဘိုးနှင့်အဖွားကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ဘဦး၏ မွေးစားမိဘများ လက်ထဲတွင် ပြည့်စုံစွာနေရသည့်တိုင် တစ်ခါ တစ်ခါ လူကြုံဖြင့် ငွေအစပစ္စည်းအဆုံး မှာ တတ်သည် ။ ရင်မှ ဖြစ်တည်သော သားတစ်ယောက်အတွက် ပညာသင်စရိတ် မတတ်နိုင်သည့်တိုင် ဘဦးမှာ သည့် အမှာ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ အဖွားက မရရအောင် ရှာဖွေပေးရှာ သည် ။ မွေးစားမိဘကိုလည်း အကျိုးမပေးရှာသော ဘဦးက မိဘရင်းဖြစ်သော အဘိုးနှင့်အဖွားကိုလည်း ဒုက္ခတွေပေး၍ အားရမှ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ချသွားသည် ။ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းဆိုက်မှန်း မွေးစားမိဘများ မသိရှာ။

မျိုးစေ့မမှန် ပင်မသန်ဟု တွေ့တိုင်းပြောပြသော မွေးစားမိဘများကို အားနာ၍ ဘဦး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ အဘိုး မမေး။ ပညာကောင်းကောင်း သင်ရစေ၊ ဘဝကောင်းကောင်း နေရစေဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်ကုန်သည် ။ အဖွားသည် ထိုစိတ်နှင့်၊ အဘိုးသည် ထိုစိတ်နှင့်။ အမေ၊ အဖေရယ်ဟု တိတိပပ ခေါ်ပြောခြင်း မခံခဲ့ရ၊ မကြားလိုက်ရ။

ခု ဘဦးအိမ်ကို ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် အဘွားသည် ဘဦး၏ ချွေးနံ့ကို ပင် မရှုရတော့။ အဘိုးသည် ပင် ထိုချွေးနံ့ကိုရှုမိပြီး သံယောဇဉ် လက် ကျန်နှင့် လက်ခံထားခဲ့သည် ။ ခုတော့ ပူလောင်ရချေပြီ။

အဘိုးခြေလှမ်းတွေ မိုးရွာထဲတွင် လေးတိလေးကန်။ ရွာလည်က ခေါင်ဆိုင်မှာ ဘဦးရှိမည် အထင်နှင့် လာခဲ့သည် ။ ခေါင်ဆိုင်သည် စ ကားလုံးများ နှင့် အရှိန်ရနေပြီ။

“အဘိုးကြီး တန်ဖိုးထားတာ နှစ်ခုပဲ ရှိမှာ ကွ သန်းအောင်ရ။ သူ့နွား တွေ တစ်ကောင်မှ မလျော့တာကိုကြည့်။ အိမ်ခေါင်မိုးက ဟောင်းလောင်း၊ ထရံက အပေါက်အပြန့် ။

“နွားတစ်ကောင်လောက် ရောင်းလိုက် ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ကောင်လောက် ရောင်းလိုက်ကွာ ဘာဖြစ်မှာ တုန်း ကဲ။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဘိုးကြီး ညညထုတ်ထုတ် ရေတွက်နေတဲ့ ငွေဒင်္ဂါး ပြားတွေ။”

“ဘဦး”

အဘိုး၏ အသံသည် တိုးပါသည် ။ တစ်ဆိုင်လုံး အဘိုးကိုကြည့်ပြီး ဘဦးရှိရာခုံသို့ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်ကြသည် ။ သို့သော် ဘဦး ကြားသည် ။ ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့် လာပြီး

“ဘာလဲ အဖေ”

“ငါ့ ကျွန်းသေတ္တာ ဘယ်မလဲ”

ဘဦးက ပခုံးတွန့်လျက် မျက်စပစ်ပြသည် ။

“ဟိုမှာ လေ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ။ အရက်သောက်ချင်လို့ ”

“ဘာကွ၊ အဲဒီအထဲမှာ ဘာပါသလဲ မင်းသိတယ်မလား။ ခုပေး ငါ့ပစ္စ

ည်း။ ဟေ့ကောင် ပြောနေတာကြားလား။ ကြားလားလို့ ငါမေးနေတယ်”

ဘဦးက အဘိုးကို ကြောင်ပြီးကြည့်သည် ။ အဘိုးအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။ မိုးရေကြောင့်လား၊ ဒေါသကြောင့်လားဆိုသည်ကို အဘိုးကိုယ်တိုင် မဝေခွဲတတ်။

“ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အဖေ့သေတ္တာတွေက အခွံကြီးဟာ။ အရေးထဲ ... အဖေက တစ်မျိုး”

“မင်း...မင်း ငါ့ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေ....ငါ့ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေ...”

“ဟာ အဘိုး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ်ပါ အဘိုး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဘယ်က ဘဦးလဲ”

“ဘဦး သေသွားတာ ကြာပြီပဲကွ”

“အေးလေ အဘိုးက ဒီလိုပဲ မိုးရွာတဲ့ နေ့တွေဆို စိတ်ကဖောက်တတ်တယ်။ သနားပါတယ်။ အဘိုးမိန်းမလည်း ဆုံးသွားတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းနေရင်း အထီးကျန်နေတာ ကြာလာ တော့ ထင်မိထင်ရာတွေ တွေးမိတယ် ထင်ပါရဲ့ ကွာ။”

ထိုအသံကိုပဲ အဘိုး ကြားလိုက်ရသည် ။ အရိပ်တွေ ပြေးလွှားနေသည်ကို မြင်သည် ။ အသံများ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ ဝိုးတဝါးနှင့် အဘိုးမကြားရတော့။ မိုးသည် လည်း တိတ်သွားသည် ။ ထိုည အဘိုး၏ နွားများ တဘူဘူအော်လွန်းသည် ဟု ရွာကတော့ ပြောသည် ။

(၄)

အဘိုးကို ခါတိုင်း နွားစားကျက်ကွင်းမှာ ပဲ အမြဲလိုလို တွေ့နေရတ

တ်ပါသည်။ ။ ခါတိုင်းနှင့် ထူးခြားလာသည် ကတော့ အဘိုး ထပ်ခါတလဲ
လဲ ပြောလာတတ်သောစကားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။ နေလုံး သည် အနောက်ဘက်
မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်တော့မည်။
အဘိုးက သူ့နွားများကို တဟဲ့ဟဲ့နှင့် အော်ငေါက်မောင်းလာရင်း ရွာဘ
က်ကို တဖြည်းဖြည်းရောက် လာပြီ။ အဘိုးက သူ့နွားများကို ပြောဆိုလာ
သောစကားများကို ရွာအဝင်အထိတိုင် ပြောဆဲ။

ထိုစကားသည်

“ဒီလိုရှိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် မိန်းမတင်တောင်းခဲ့တဲ့ ငွေဒင်္ဂါး အ
ချပ် (၇၀) ကို နှမြောတာ။ ခုတော့ အဘွားကြီးက အဲဒီတုန်းကလို မဟု
တ်တော့ဘူး။ အဲလိုမှန်းသိရင် နွားမတွေချည်း ဝယ် ခဲ့မယ်ဆိုရင်
ခုချိန်မှာ သားဆိုး သမီးဆိုးဒဏ်လည်း ကျုပ် ဘယ်ခံရမလဲ၊ ဟုတ်ဘူး
လား။”

သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း

ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၄

မစိန်ရီ
ပုဇွန်မမြူးပါ

မစိန်ရီ ပုစ္ဆန်မမြူးပါ

(၁)

ယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်၊ ဟောဒီလမ်းမကြီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့် မစိန်ရီ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေတာ သိသာလှသည်။ ဒါမျိုးဆိုရင် မစိန်ရီ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပူနေရပြီဆိုတာ သိသာ၏။ ခါတိုင်းလို တိမ်ပြာမို့မို့လွင် သီချင်းကို လေသံတိုးတိုးလေးတောင် မညည်းနိုင်မှ တော့ မစိန်ရီ ဘယ်လောက် ယောက်ယပ်ခတ်နေမလဲဆိုတာကို တွေးသာကြည့်တော့ပေါ့။ မနေ့ညက မိုးကြီးထားတော့ အနည်းဆုံး ဒီနေ့ကို ကျော့မောင် ထမင်းစားကျောက်ကလေးပဲ ရလာပါဦး အူတော့ စိုကို စိုလာမည်။ ဒါအပြင် ကိုကျော့မောင်ရဲ့ ကြံရည် ဖန်ရည်နဲ့ ဆိုသောင်းဂဏန်းပိုပိုလောက်တော့ ပါလာနိုင်သည်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ညအဖို့ မစိန်ရီ စိတ်ကူးထဲမှာ လသာလို့ ရပြီ။

အဲဒီလ သာမလား မသာမလားဆိုတာတော့ မစိန်ရီက ခုမှ အိမ်ရှေ့ထွက်လမ်းမပေါ် မျှော်ရတာကိုကပဲ မောမောလှပေါ့။ သူတကာတွေဟေးခနဲ ဝေးခနဲ ကျောက်ထမ်းပြီး ရွာထဲဝင်လာရင် ကိုကျော့မောင်များပါ လာလေမလားလို့ မျှော်ကြည့်ရတာလည်း မောပါသည်။ အနည်းဆုံး နောက်နား ကျကျက နေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေကနေပဲ ဖြစ်ဖြစ် စိန်တူတွေစုပြီး ထမ်းလာသည့် လူတွေထဲတွင် ကိုကျော့မောင်ကို ရှာရတာလည်း မျက်စိတွေ မူးရသည်။

ကျောက်မရလို့ သူများ တကာရသည့်ကျောက်ကို လိုက်ထမ်းပေးဦး

အဲသည် ကျောက်များ ပွင့်လျှင် ရော်ကီထမ်းခတော့ ရနိုင်သေးသည် ။
သည် လိုမဟုတ်ရင်တော့ နေ့ကုန်အောင် တတောက်တောက်နှင့် ရှာမ
တွေ့ရင် တပ်ခေါက်ပြန်ရုံလေ။ ညနေစောင်းပြီ။ ရွာထဲက မီးပွင့်ကလေး
တွေ ဟိုတစ် ပွင့် ဒီတစ်ပွင့် လင်းလက်ဝင်းပလာတာတောင် ကိုယ်တော်
ကျော့မောင်က ရွာထဲကို ပြန်ဝင်မလာသေး။

မစိန်ရီ အိမ်ကလေးထဲပြန်ဝင်။ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ပြီး စိတ်
ထဲမှာ အချဉ်ပေါက်ချင် လာမိသည် ။ မနေ့ညကတည်း ထွက်သွားလိုက်
သည် မှာ ခုဆိုလျှင် ပြန်လာသင့်သည့်အချိန်ကိုလွန်နေပြီ။ ကိုကျော့မော
င်က လူတစ်မျိုး။ ပြောရလျှင် ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်းလည်း ကိုယ်
သိပါရဲ့ ။ ကိုကျော့မောင်အကြောင်းပြောရလျှင် ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်
ထောင်းရသည့်အဖြစ်မျိုး။ ကျောက်ကလေးရလို့ အူစိုသည့်နေ့ဆိုလျှင်
အိမ်ကို တန်းပြန်ချင်မှ ပြန်လာသည် ။ အနည်းဆုံးတော့ ဘိန်းခန်းလော
က် ဝင်လျှင်ဝင်၊ မဝင်လျှင် ဘီယာဆိုင်လေးတော့ ထိုင်ချင် ထိုင်နေဦးမ
ည်။ အိမ်က ဇနီးမယားက အိမ်ဦးနတ်ကြီး ကြွလာမှာ ကိုလည်း တမျှော်
မျှော် လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်တော်ယောင်လုပ်နေရသည် ကို မသိ။ အ
တော်လေးလည်း မူးပြီဆိုမှ အတော်လေးလည်း စည်းစိမ်ယစ်မှ ယိုင်တို
င်တိုင်ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးပြန်လှည့်တတ်သည် ။

သည် နေ့ညလည်း သည် အတိုင်းထင်ပါရဲ့ ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ
အရေးမကြီး။ ကိုကျော့မောင် ထမင်းစားကျောက်ရလာဖို့ အရေးကြီးသ
ည် ။ ခုတော့ ည ကိုးနာရီပင် ထိုးပြီးသွားပြီ။ မစိန်ရီ ဗိုက်ထဲကလည်း သံ
စုံတီးဝိုင်းက ဘင်ခရာတပ် နှစ်တပ်စာလောက် တီးသလိုမျိုး တဂွီဂွီ တဂွ
မ်ဂွမ်နှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးကို တီးနေပြီ။ အရေးထဲ ရွာထဲမှ ပျံ့နှံ့လာ
သည့် အကြော်အလှော်နှင့် အကင်နံ့တွေကလည်း နှိပ်စက်သထက် နှိပ်စ
က်လာလျက် ရှိနေသည် ။ ပြီးတော့ ရွာမြောက်ခြမ်းတွင် ကွေး ကွေး

လေး၊ ကွေးကွေးလေးဟု အော်နေသံကတစ်မျိုး၊ ခူးမည်းကြီး ခူးမည်းကြီးဟု အော်နေသံကတစ်မျိုးနှင့် မစိန်ရီ ထိုင်လိုက် ထလိုက် ဖြစ်နေရပြန်သည်။ ။

“ကျော့မောင်ရယ်၊ နင် မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့”

(၂)

“မစိန်ရီ ဒီအပတ် ဘာကြိုက်လဲ”

ဒါပဲ။ လူတွေက ခုတလော မစိန်ရီနားမှာ စိုးမိုးကျော် လာလုပ်နေကြသည်။ မစိန်ရီကိုများ ဘာကြိုက်လဲဟု မေးလို့ ကတော့ အကုန်ကြိုက်သည် ဟု ပဲ ပြောမှာ သေချာသည်။ ။ ထိုအထဲကမှ ဘာကို အစာထားလဲဟု မေးမှ သာ အဖြေကရသည်။ ။ ခုလည်း စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးထားသည့် ကိန်းတွေက များမှ များ။ ။ ကိုကျော့မောင်က မနက်က မှာ သွားသည်။ ။

“စိန်ရီ၊ နင် အဲဒါတွေ အကုန်ထိုးမလို့ လား။ ကြည့်လုပ်နော်၊ နေ့ဖို့ ညစာလေးလည်း ချန်ဦး။ ငါ့ချည်း အသားကုန်မမျှော်နဲ့။ ကျောက်က နေ့တိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူး”တဲ့။ ။

ကိုကျော့မောင်ပြောသမျှ မျက်လုံးကလေး ကလယ် ကလယ် လုပ်ပြီး သာ နေခဲ့သည်။ ။ လက်ထဲရွှင်တုန်း ပေါတုန်းဆိုတော့ သည် နေ့ကိုကျော့မောင် အိမ်ကထွက်တာနှင့် ရွာမြောက်ပိုင်းကို သွားမည်။ ကြိုးတစ်ချက်ဆွဲလျှင် တစ်ချက် ကွေးရမည်။ တစ်နေ့ ပြတ်တုန်း လပ်တုန်းဆိုတော့ ရွာမြောက်ပိုင်းကို ခြေဦးမလှည့်နိုင်ခဲ့။ အသံတွေသာကြားပြီး အသည်းတွေသာ ယားနေရသည်။ ။ ထိုည ကိုကျော့မောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။ ။ သို့သော် မစိန်ရီ အပြစ် မပြောတော့။ မပြောဆို ကိုကျော့မောင်က မစိန်ရီ ပါးစပ်ကို ငွေထုတ်နှင့် ပိတ်ပစ်ခဲ့သည် ကိုး။

ဟော၊ မနက်လည်း လင်းရော မနေ့ညက မစိန်ရီက သည် ကနေ့ မစိန်ရီနှင့် မဆိုင်သလိုလိုမျိုး။ မမုံဈေးကို တစ်ပတ်မက ဖြတ်လျှောက် ပစ်လိုက်သည် ။ မနေ့က ဝက်ရိုးတစ်ထောင်ဖိုးလောက် ပေးပါဆိုတာကို အရေးမလုပ်လို့ သည် ကနေ့တော့ “ပေါင်သား တစ်ပိဿာ ပေးစမ်းပါ” ဟု မစိန်ရီတို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုဖြစ်ပြီ။ သည် လိုဆိုတော့လည်း

“ဟုတ်၊ ဟုတ်....ခဏလေးနော်။ ချိန်နေပြီအစ်မ” ဆိုပြီး ချိနဲ့နေလိုက်တာများ မယားငယ် လေသံအတိုင်းပင်။ မနေ့က ဖြစ်အင်က စလင်းဘတ်အိတ်ကလေး ဘေးစောင်းလွယ်လိုက်ရုံနှင့် အနေအထားက တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည် ။ ပြီးတော့ မစိန်ရီ ရေစိမ်စားမည်။ ဘုရားပန်းဝယ်မည်။

ဘုရားပန်းအိုး မလဲဖြစ်သည် ပင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည် ။ ကိုကျော့မောင် ပြန်လာတိုင်း ထမင်းဝယ်စားလိုက်ရသည် နှင့် ပန်းဝယ်ဖို့ အနားမကပ်နိုင်။ မစိန်ရီက ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရတနာသုံးပါး ရှိနေရင် ပန်းမလဲလည်း ဘာအရေးလဲဟု ပိုက်ဆံပြတ်လျှင် တွေးသည် ။ ပိုက်ဆံပေါသည့်အခါမျိုးတွင် တော့ ဘုရားစင်က ပန်းတွေနှင့်ဝေပြီး သပ္ပာယ်ချင်တိုင်း သပ္ပာယ်နေတော့သည် ။ သည် ကနေ့ ဘုရားပန်း လဲပြီးတာနှင့် ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း ဆုတောင်းပြီး၊ ရွာမြောက်ဘက်ကို လှည့်မည်။ အမွေးတိုင်ကလေး ထွန်းညှိရင်း နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည့်ခဏ မစိန်ရီစိတ်ထဲ ရွှင်လန်းသွားရသည် ။

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီကနေ့ တပည့်တော်မ ကွေးကွေးလေးနှင့် ကနိုင်သလို၊ မည်းမည်းကြီးစီးပြီး အိမ်ပြန် မျက်နှာပန်းလှပါရစေ ဘုရား”

ဒါပဲ မစိန်ရီ ဆုတောင်း။ စလင်းဘတ်အိတ်ကလေး လွယ်။ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ဘေးတစ်ခန်းကို မစိန်ရီ အသံပြုလို

က်သည် ။ ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးကလေးတောင် ဖွဲ့လာပါပေါ့ လား။ အနေအထားက ရွှေဖား၊ ရာသီဥတုက မစိန်ရီဘက်ပါလာမှ တော့ ခိုင်ရွှေဆိုက်က ထမင်းချိုင့်ပါ ဆွဲပြီး ရွာမြောက်ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်မိတော့ မိုးက ဖွဲ့ရာမှ သည်းလာပါပေါ့လား။

(၃)

သည် နေ့တော့ လပ်ကီး ဒေးပဲ။ မစိန်ရီ မျက်လုံးတွေ တလက်လက် တောက်ပနေပုံက အခြေအနေပေးနေသည် မှန်း သိသာစေသည် ။ ကြိုးတစ်ချက်ဆွဲလိုက်တိုင်း အကောင်တွေ ပူးသည့်အခါပူး၊ တစ်ချက် တစ်ချက် သုံးကောင်တောင် ထပ်သွားလိုက်သေးသည် ။ သည် နေ့ မစိန်ရီ၏ ပုစွန်စိတ်ကလေး ပင်လယ်ကူးနေသည် မှာ မြူးဟန်ရှိသည် ။ ပြီးတော့ စီးတော်ယာဉ် ဒူမည်းကြီးကလည်း ယဉ်လိုက်သမ ငြိမ်ငြိမ်ကိုညောင်းနေသေး၏။

“ကြက် ဆင် ကျား ... ကြက် ဆင် ကျား... ကြက် ဆင် ကျား”

ဒိုင်က အော်နေပြီ။ မစိန်ရီလက်တွေ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည် ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လိမ့်ချင်း ကြိုးကို ဆွဲယူနေသည် ။ ပါးစပ်ကလည်း

“ကွေးကွေးလေးနော် ကွေးကွေးလေး ကွေးကွေးလေး”

မစိန်ရီ ထိုကဲ့သို့အော်တော့ နောက်က ထိုးသားတွေကလည်း လိုက်အော်သည် ။ အသံသည် မြိုင်သည် ။ ဆိုင်သည် ။ ညီညာ ထကြွသည် ။ မစိန်ရီစိတ်တွေ လေထဲပဲ လွင့်ချင်သလိုလို မြောချင်သလို လိုနှင့်။ ကြိုးကို နောက်ဆုံး ဆတ်ခနဲ ရုတ်ချလိုက်သည် ။

“ကလုံ ကလုံ ကလုံ”

“ဝေး....”

ပုစွန်နှစ်ကောင်က မစိန်ရီ မျက်လုံးရှေ့မှာ ကွေးကွေးလေး။ သည်
နေ့ အိမ်ပြန်မျက်နှာပန်းတော့ မစိန်ရီကို လှစေ ပစေပြီ။ ကိုကျော့မောင်
တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ ကျောက်ထွက်မရှာလည်း အရေးမကြီး။
ခုတော့ စိတ်ကိုဖြတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထဖြစ်သည် ။ ဒါတောင် ဒိုင်က

“ပြန်တော့မလို့ လား လောပန်မရဲ့ ၊ လုပ်ပါဦး၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်
”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒီနေ့ညတော့ တော်ပါပြီရှင်။ တစ်ခါ တစ်လေ
လေးလည်း တာကောတို့ ပေးလိုက်ဦးမှ ပေါ့လို့ ”

မစိန်ရီက ဘေးအိမ်က ပလောင်မ လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လိုက်တော့
မိုးသည်းနေပြီ။ မိုးသည် တစ်နေ့လုံး ရွာသည် ။ ခု တစ်ညလုံးပင် ရွာမည်
လားမသိ။ မစိန်ရီ ရွှေတောင်ကြီးစားသောက်ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်
ပွဲနှင့် ကိုကျော့မောင်အတွက် ဝီစကီတစ်ထောင့် ဆွဲလာခဲ့သည် ။ မစိန်ရီ
အကြိုက် ကုမ်းဂွေဝိုင်ကလည်း ပလောင်မနှင့်သောက်ရအောင် မပါမဖြ
စ် ဆွဲခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ တစ်လမ်းလုံး ပလောင်မကို ပြောလာခဲ့သည် က

“ပလောင်မ ဒီနေ့ ပုစွန် မြူးတယ်နော်”

(၄)

ရွာထဲတွင် ဓာတ်မီးတွေတဝင်းဝင်းနှင့်ဆိုတော့ ကျောက်များ ရ လာ
လေသလား။ မစိန်ရီ ပလောင်မနှင့် ဝိုင်သောက်ရင်း ရွာလည်လမ်းကို
ငေးသည် ။

“ဟေး...ရေးမဆေးသမားတွေ စုကြပါဟ... မိုးကြီးတော့ မြောတွေ ပါလာတာ၊ ရွာထဲက ရေ မဆေးသုံးယောက် မြောနဲ့ ပါသွားတယ်။”

မစိန်ရီ ကိုယ်ကလေး မတ်သွားသည် ။ မှန်း၊ မနက်တုန်းက ကိုကျော့မောင် ဘယ်ဘက်ကို ကျောက်ရှာမယ် ပြောခဲ့သလဲ။ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြေးလွှားနေသော ရေမဆေးတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမေးလိုက်သည် ။

“ဘယ်မှာ မြောပေါက်တာလဲ ဟဲ့”

“မက်လင်ချောင်လို့ ပြောတယ် ခုသွားကြမှာ ၊ မိုးကကြီးတော့ တောင်ကျရေတွေကြောင့် မြေစာတွေ ပါလာတာလေ။ ခု ပုံအတိုင်းဆို အလောင်းတောင်ရဖို့ မသေချာတော့ဘူးဗျ”

“စိန်ရီ၊ ဒီနေ့ ငါ မက်လင်ချောင်ဘက် သွားမယ်။”

ကိုကျော့မောင် ပြောသွားခဲ့သည် မှာ မက်လင်ချောင် သေချာသည် ။ ဘုရား ဘုရား။ ချက်ချင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး စစ်ပွိုင့်ဖိနပ်ကို ဝင်စီးတော့ ပလောင်မက ပြေးလာကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မစိန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပလောင် မက်လင်ချောင်မှာ မြောပေါက်တယ်တဲ့ ။ ကိုကျော့မောင် အဲဒီဘက် ကျောက်သွား ရှာတာ။ ငါစိတ်ပူလို့ လိုက်သွားမလို့ ”

“ဟယ် နင်လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နေပါဦး ကိုကျော့မောင်နဲ့ သွားတာ ဖိုးလေးပါတယ် မလား။ ဖိုးလေးအိမ်ကို အရင်သွားကြည့်ရအောင်”

ခြေလှမ်းသည် သွက်သည် ။ မိုးသည် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ရွာသည် ။ ဗွက်သည် ထူနေပြီ။ လမ်းမပေါ်ရှိ ရေအိုင်ကလေးတွေကို ပက်ခနဲန

င်းပြီး ပြေးလွှားနေသည့် မစိန်ရီ၏ ခြေလှမ်းများ လျင် မြန်နေသည်။ ဖိုးလေးအိမ်တွင် လူတွေစုနေသည် ကိုမြင်တော့ မစိန်ရီက ခြေအစုံကို ရပ်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့

“ပလောင် နင် သွားမေးကြည့်ဟာ။ ငါ ငါ မမေးရဲဘူး”

ထိုစဉ် မိုးသည် ဝေါခနဲ သည်းချလာပြန်သည်။ မိုးသည်းနေသည့်ကြားမှ မစိန်ရီ အသံတစ်သံ ကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖိုးလေးရေ”

မစိန်ရီ အကြောတွေ ဖျင်းခနဲ...။ လျှပ်စီးသည် ဝင်းခနဲ....။

(၅)

အန်စာတုံးလေးများ တစ်လိုမ့်ချင်း ကျနေသည့်သံသည် ဆူညံနေသည်။

“ကျား၊ ပုစွန်၊ လိပ်...၊ ကျား၊ ပုစွန်၊ လိပ်...၊ ကျား၊ ပုစွန်၊ လိပ်...”

ပထမဆုံး အန်စာတုံး ကျလာသည်။

“ကျား”

ဒုတိယ အန်စာတုံးလေး ကျလာပြန်သည်။

“လိပ်”

တတိယ အန်စာတုံးလေး ကျလု ကျခင်နှင့် ...”

အကယ်၍ ဘုရားပန်းလဲသည့်နေ့က မစိန်ရီ ဆုတောင်းက

“အရှင်ဘုရား ဒီကနေ့ တပည့်တော်မ၏ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်သူ ကိုကျော့
မောင်တစ်ယောက် ကျောက်ရှာရာတွင် ဘေးမသိရန်မခဘဲနှင့် ကျောက်
များ လည်း တွေ့ပါစေ၊ တွေ့တိုင်းလည်း ပွင့်ပါ စေ၊”ဟု များ
ဆုတောင်းဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်

ပလောင်မကို ပြောခဲ့သလိုမျိုး

“ဒီနေ့ ပုစွန်မြူးတယ်နော်”ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည် မထင်ဘူး။

မစိန်ရီ မျက်စိထဲမှာ နွံတွေထဲက ကိုကျော့မောင်အလောင်း ကွေး
ကွေးလေးကို မြင်ယောင်ရင်း တဝဲလည်လည်နှင့်။

သော်ဇင်(လွိုင်ကော်)

Faces မဂ္ဂဇင်း၊ မေလ၊ ၂၀၁၄

*